

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΑΣΤΡΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣΦΑΙΡΑ

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῶν προειρημέ-
νων ὅτι τέσσαρα στοιχεῖα συντρέχουσιν εἰς σύ-
στασιν τοῦ ἀνθρώπου. Σῶμα, νοῦς, ψυχὴ καὶ
πνεῦμα. Ὅπως τὸ σῶμα εἶνε νεκρὸν ἄνευ τῶν
ἄλλων τριῶν οὕτω καὶ ὁ νοῦς εἶνε νήπιος καὶ
στεῖρος ἄνευ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος καὶ
ἀποτελεῖ τὸ καλούμενον ἀστροσφαιρικὸν σῶμα.
Ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης ὅμως εὕρηται οὔτε
ἐν τῷ ὑλικῷ σώματι οὔτε ἐν τῷ ἀστροσφαιρικῷ,
ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τῶν δύο ἄλλων, δηλαδή τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Προσωπικότης εἶνε ἡ
ψυχὴ, ἐκδηλοῦται δὲ διὰ τῶν δύο κατωτέρων φύ-
σεων καὶ φωτίζεται διὰ τοῦ τετάρτου καὶ ἀνω-
τάτου. Ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ πνεύματος εἶνε ὁ
πυρὴν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Ἀληθῶς πᾶσα

ὑπαρξίς ἔχει τοιοῦτον πυρῆνα εἴτε λανθάνοντα εἴτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ανεπτυγμένον. Ἄλλὰ πόσον διαφέρει ἡ φύσις τοῦ κέντρου τούτου ἀπὸ τὴν τῆς περιφερείας! Ἐνῶ τὸ ἔνδον εἶνε οὐράνιον, τὸ ἔξω εἶνε γήϊνον. Τὸ οὐράνιον καὶ τὸ γήϊνον εἶνε τὰ δύο συνθετικά μέρη πάσης ὑπάρξεως καὶ πάσης πράξεως. Τὸ ἔνδον εἶνε τὸ ἀφθαρτον, τὸ ἔξω εἶνε τὸ φθαρτόν. Ἐνδον ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔξω ἡ πτώσις. Τὸ ἔξω εἶνε τὸ κάτω τὸ ἔνδον εἶνε τὸ ἄνω. Τὸ σκότος καὶ τὸ ψυχὸς ἅτινα ὑφίστανται ἔξω ἤτοι κάτω διαλύονται ὑπὸ τοῦ ἐνδοτέρου φάρου, ἀναπτομένου. Ἡ ἐπακολουθοῦσα φωτοχυσία εἶνε ἡ λεγομένη συνδιαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ τούτου νόμου ἐστηρίχθη πᾶσα θρησκεία.

Ποῖος ἀνάπτει τὸν ἐνδοτέρον Φάρον;

Ἡ θέλησις.

Ἡ θέλησις εἶνε ἀπολύτως ἐλευθέρα. Θέλων τις δύναται νὰ ζήσῃ αἰωνίως. Θέλων δύναται νὰ ἐκμηδενισθῇ. Οὐδεὶς σώζεται ἄκων, οὐδ' ἐπόλλυται ἄκων. Τὸ πνεῦμα τοῦ περιορισμοῦ εἶνε τὸ

ὄργανον τῆς ἀπωλείας καὶ ὁ εἰς αὐτὸ παραδιδόμενος δύναται νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἐκμηδενίσεως αὐτοῦ θάττον ἢ βράδιον. Ἡ ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ περιορισμοῦ ἀνεξαρτησία εἶνε ἐγγύησις ζωῆς αἰωνίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ περιορισμοῦ προσκολλᾷ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀλληγορίαν ἀπομακρύνον τὸν νοῦν μας ἀπὸ τῆς ἀληθείας. Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει, ἢ ὅλη φαινομένη φύσις εἶνε ἀλληγορία τῆς ἀληθείας. Ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ μὴ περιοριζώμεθα εἰς τὴν ἀλληγορίαν, νὰ προκρίνωμεν τὸ εἶναι τοῦ φαίνεσθαι, ἐλευθερούμεθα ἀπὸ παντὸς ζυγοῦ κατανοοῦντες τὴν ἀλήθειαν ἣν αἱ πρὸ ἡμῶν ἀλληγορίαι παριστῶσιν. Ἐχθρὸς λοιπὸν τῆς ἀληθείας, ἢ ἄλλως ἄρνησις αὐτῆς καί, ἐπομένως, τῆς ἐλευθερίας εἶνε τὸ πνεῦμα τοῦ περιορισμοῦ ὅπερ ὑποτάσσει ἡμᾶς εἰς τὴν ἀλληγορίαν, κρύπτον ἀφ' ἡμῶν τὸ ἀλληγορούμενον. Ἡ δουλεία αὕτη ἣν χαλκεύει τὸ πνεῦμα τῆς ἀρνήσεως καθιστᾷ ἀναγκαίαν καὶ ἀκατάσχετον τὴν ἐπανειλημμένην ἐνσάρκωσιν. Μὴ οὔσα ἢ ψυχὴ ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τῶν περιορισμῶν εἰς οὓς ὑπετάγη ὅτε εὕρισκετο ἐν

σαρκὶ ἔλκεται ὑπ' αὐτῶν ὅταν εὐρεθῆ ἄνευ σαρκὸς ἀλλ' ἐάν, ἐν σαρκὶ οὕσα κατορθώσῃ νὰ καταστῆ ἀνεξάρτητος τῶν περιορισμῶν τῆς ὑλικῆς ὑπάρξεως, χαίρει πλήρη ἐλευθερίαν ὅταν ἀπεκδυθῆ τὸ σῶμα, καὶ ἂν θέλῃ ἐνσαρκουῖται πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινός ὅπερ διανοεῖται, τοῦθ' ὅπερ ἔπραξεν ὁ Χριστὸς καὶ ἄλλοι τινες, ἢ ἄλλως προχωρεῖ εἰς περαιτέρω σφαίρας πνευματικῆς ὑπάρξεως. Οἱ ἀποφασίζοντες νὰ ἐνσαρκωθῶσιν ἐκ προαιρέσεως διατρέχουν κίνδυνον νὰ σαγηνευθῶσιν ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ περιορισμοῦ ὅταν ἡλικιούμενοι ἀρχίζουν νὰ λαμβάνουν πείραν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Κινδυνεύουν νὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὴν ἀλληγορίαν καὶ νὰ λησμονήσωσι τὸ ἀλληγορούμενον. Ἐὰν σαγηνευθῶσιν οὕτω, νέα μακροτάτη σειρά ἐνσαρκώσεων ὑποχρεωτικῶς θὰ ἐπιβληθῆ αὐτοῖς. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκινδύνευσεν ἀλλὰ διέφυγε τὸν κίνδυνον κατισχύσας καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε Φοῖβος Ἀπόλλων ἢ υἱὸς Θεοῦ. Ψυχὰι τῆς κατηγορίας ταύτης, ἀπεκδυόμεναι τὸ γήϊνον

σῶμα δὲν παραμένουσιν εἰς τὴν παρὰ τὴν γῆν ζώνην ἔνθα βιοῦσιν ὄντα ἐλκόμενα ὑπὸ τῶν κοσμικῶν νόμων καὶ παθῶν. Ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ οὐ μόνον πᾶν ὅ,τι ἔζησεν ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ὑφίσταται ἐν κατάστασει εἰδώλου. Τόπος διαμονῆς τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀπεκδυομένων τὸ σῶμα εἶνε ἡ γήϊνος αὕτη ἀτμοσφαῖρα ἣν ἐφεξῆς θὰ καλῶ ἀστροσφαῖραν. Ὁμογενές αὐτῇ εἶνε τὸ ἀστροσφαιρικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὅπερ εἶνε πραγματικότης ὅσω καὶ τὸ ὑλικόν. Τὸ ὑλικόν εἶνε κατάλληλον διὰ τὰς πρὸ τοῦ θανάτου λειτουργίας, τὸ ἀστροσφαιρικὸν διὰ τὰς μετὰ θάνατον ὅτε ζῆ καὶ λειτουργεῖ ἐν τῇ ἀστροσφαίρᾳ. Ἐπέκεινα τῆς ζώνης ταύτης ὑπάρχει ἑτέρα ζώνη κατοικουμένη ὑπὸ ψυχῶν—ὄχι εἰδώλων. Ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν ἡ μετάβασις εἶνε τι ἀνάλογον τοῦ φαινομένου ὅπερ καλοῦμεν θάνατον. Οὐχὶ πᾶν ὄν τῆς πρώτης ζώνης μεταβαίνει εἰς τὴν δευτέραν ἀλλὰ μόνον ὅσα ἀπαλλαγῶσι τοῦ ἀστροσφαιρικοῦ σώματος ὅπερ κρατεῖ αὐτὰ πλησίον τῆς γῆς ἕτοιμα γὰρ

γεννηθῶσι παρ' ἡμῖν. Ἐὰν ἀπαλλαχθῶσιν αὐτοῦ τότε δὲν γεννῶνται παρ' ἡμῖν ἀλλὰ προχωροῦσιν εἰς τὴν δευτέραν ζώνην, καθαρθέντα ἤδη ικανῶς ὅπως κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ. Ἡ δευτέρα αὕτη ζώνη εἶνε τὸ μέρος ἔνθα ὁ Λάζαρος, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, παρεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ ζώνῃ ταλαιπωρουμένου πλουσίου νὰ βαπτίσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δροσίσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ μεταξύ τῶν δύο ζωνῶν ὑπάρχει μέγα χάσμα. Ἐν τῷ χάσματι τούτῳ ὅπερ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς χωριστὴ ζώνη σύρονται οἱ προωρισμένοι εἰς ἀπώλειαν τοῦτέστιν ἀποσύνθεσιν ἦτοι ἐκμηδένισιν, καὶ προσέτι, οἱ χρήζοντες ἰσχυρᾶς δοκιμασίας ἢ καθάρσεως ὅπως προχωρήσωσιν εἰς τὴν προσεχῆ ζώνην. Ἐν τῷ χάσματι αὐτῷ δὲν ὑπάρχει τάξις ἀλλ' ἐπικρατεῖ δεινὴ ἀναρχία καὶ ἄλγος δυνάμενον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Ἐπέκεινα τῆς δευτέρας ζώνης τῶν ἀγαθῶν ψυχῶν ὑπάρχει τρίτη ζώνη ἐν ἣ κατοικοῦσιν ἀγγελόμορφα ὄντα εἰς ἃ εἶνε ἀνατεθειμένον εἶδος ἐποπτικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἐργα-

σίας ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ὑπάρξεως. Ἐν πάσῃ στιγμῇ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τεθῆ εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς οἵανδήποτε τῶν ζωνῶν τούτων διότι πᾶς εὕρισκει ὄλας ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ συστάσει, καὶ ἀρκεῖ νὰ συγκεντρῶνῃ ἑαυτὸν ἀτενίζων νοερώς πρὸς οἵανδήποτε ἐξ αὐτῶν ὅπως συγκοινωνήσῃ μετὰ τῶν οἰκούντων αὐτήν. Ἐντεῦθεν τὸ εἶδος τῶν ἐνασχολήσεων ἡμῶν ἔχει μεγίστην σημασίαν καθόσον μᾶς φέρει εἰς συγκοινωνίαν ἢ καὶ μᾶς ἀφομοιοῖ πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνων ἐκ τῶν εἰρημένων ζωνῶν. Ἡ περὶ ὑπάρξεως τῆς τρίτης ζώνης διαίσθησις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπηγόρευσε αὐτοῖς τὴν σύλληψιν τοῦ θαυμασίου ἐκείνου συστήματος τῶν θεῶν καὶ τῶν θεαινῶν. Οἱ βιοῦντες ὁμως ἐν αὐτῇ δὲν εἶνε θεῖα ὄντα ἀλλὰ ἀποτελοῦσι τὴν φρουρὰν οὕτως εἰπεῖν τῆς οὐρανοσφαίρας ἀφ' ἑνὸς καὶ εἶδος προστατευτικῆς ὑπηρεσίας τῆς Γῆς ἀφ' ἑτέρου. Ὑπουργοῦσιν ἐπίσης ὡς ὄργανισμὸς τηλεπαθητικῆς ἤτοι αἰθερογραφικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ Γῆς καθὼς καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων. Ἐμπνέ-

ουσι δὲ καὶ ἀνυψοῦσι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν του. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ καύχημά των, καὶ σπεύδουσιν εἰς πᾶσαν ἑκκλησίαν. Ἄλλ' εἶνε οὐσιῶδες νὰ γίνεται διάκρισις μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης (ἢ ἄλλως ἐσωτάτης) ταύτης ζώνης καὶ τῆς κατωτάτης (ἢ ἄλλως ἐξωτάτης). Πολλοὶ τῶν κατοίκων τῆς κατωτάτης ἄγουσιν εἰς πλάνην προσφερόμενοι νὰ ὑπηρετήσωσι καὶ ὑπουργήσωσι τοῖς ἀνθρώποις ἅτε δῆθεν προερχόμενοι ἐκ τῆς ἀνωτάτης ζώνης, κολακεύουσι τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν οἴησιν, καὶ βαθμηδὸν μεταβάλλουν τοὺς εὐπίστους εἰς πειθήνια ὄργανα τῶν ὀρέξεων τῶν παρορμῶντες εἰς κακουργίαν καὶ ὑπηρετοῦντες πράγματι τὸ πνεῦμα τοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς ἀρνήσεως· ἀλλ' ἀρκεῖ ὀλίγον ν' ἀποκρούσῃ τις τὰς παραστάσεις των ὅπως ἀποθαρρυνθῶσι καὶ σιωπήσωσι, διότι ἡ ἀπόκρουσις τῶν ἔξωθεν ὑπαγορεύσεων ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀντλησιν δυνάμεων ἔσωθεν καὶ ὅπου κατισχύουν τὰ ὄντα τῆς ἀνωτάτης ζώνης, τὰ ὄντα τῆς κατωτάτης παραλύ-

ονται, μάλιστα ἐνίστε ὑπόκεινται εἰς τυφλὴν ὑποταγὴν καὶ ἐκτέλεσιν ἀγαθῶν θελημάτων ἄτινα ἐκτελοῦσι μετὰ δυσαρρεσκείας ἀλλὰ μεγάλως εὐεργετοῦνται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ ἀληθὴς πνευματιστὴς οὐδέποτε ἀνέχεται συναναστροφὴν καὶ ἐπιμιξίαν πρὸς ἐξωτερικὰς ἀνακοινώσεις. Αἱ οὐράνια ἀνακοινώσεις ἔρχονται αὐτῷ ἔνδονθεν, καὶ ἀρκεῖ νὰ στρέψῃ ἐκεῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ὅπως ἐνωτισθῇ. Πυξίς ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε τὸ ἔνδον, τὸ ἔνδον ἐκεῖνο ὅπερ οἱ στωϊκοὶ τόσῳ εὐλαβοῦνται, τὸ ἔνδον ἐκεῖνο ὅπερ οὐδεὶς δύναται νὰ βλάβῃ, ὑβρίσῃ ἢ προσβάλῃ, τὸ ἔνδον ὅπερ, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ εἰς αὐτὸ ἐκκλήσει ἡμῶν, ἐπαναφέρει τὴν εἰρήνην καὶ τὸ ἀθορύβητον, τὸ ἔνδον ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν μόνην πραγματικότητα ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν ἀβεβαιοτήτων καὶ παρακρούσεων, τὸν ἀσφαλῆ βράχον εἰς οὐ τοὺς πόδας οἱ ἀφροὶ τοῦ πελάγους σβύνονται, τὴν ἀπόρθητον Ἀκρόπολιν ἐν τῇ δυνάμεθα νὰ ὀχυρωθῶμεν κατὰ παντὸς κινδύνου. Ἡ καθολικὴ κατίσχυσις τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης πηγῆς τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἀλη-

θοῦς καὶ τοῦ καλοῦ συνεπάγεται τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κατωτάτης ζώνης. Ὁ ἐν ταύτῃ πληθυσμὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν σκέψεων καὶ πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Μία μοχθηρὰ ἰδέα, μία ἀπάνθρωπος πράξις, φέρει αὐτοστιγμειῖ εἰς τὴν ζώνην ἐκείνην μίαν νέαν ὑπαρξίν. Ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως δύναται νὰ ἐναβρύνεται καὶ τότε ἢ ὑπαρξίς ἐκείνη ἀνδροῦται καὶ κολακεύει αὐτόν· ὁ αὐτουργὸς δύναται νὰ λυπεῖται ἀποστρεφόμενος τὴν πράξιν ἢ τὴν ἰδέαν του καὶ τότε ἢ ὑπαρξίς ἐκείνη σβέννυται οὐδὲ ἐνοχλεῖ πλέον αὐτόν. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἢ ἀνδρουμένη ἐκείνη ἀκάθαρτος ὑπαρξίς, γεννᾷ καὶ ἄλλας, καὶ ὁ αὐτουργὸς δύναται βαθμηδὸν νὰ ὑπηρετῆται δῆθεν, πράγματι ὅμως νὰ ὑπονεμεύεται ὑπὸ ὀλοκλήρου οἰκογενείας πονηρῶν εἰδώλων. Ἐὰν εἶνε πνευματιστῆς δύναται ἐν στιγμῇ ἐξάψεως νὰ ἴδῃ ἐνώπιον αὐτοῦ μορφάς, προσλαμβανούσας τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα ἀναλόγως τῆς εὐπιστίας τοῦ θύματος. Ἐτερον γνῶρισμα τοῦ χαρακτῆρος τῶν πονηρῶν τούτων ἀποκυημάτων τῆς πρὸς τὰ ἔξω τάσεως τοῦ ἀν-

θρώπου, εἶνε ὅτι ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξίν ἄλλου κόσμου ἀνωτέρου αὐτῶν, οἰκτείρουσιν ἢ χλευάζουσι πᾶσαν περὶ τούτου πεποίθησιν. Ἡ ἄρνησις αὐτῶν αὕτη προέρχεται ὅχι τόσο ἐκ κακίας ὅσον ἐξ ἀμαθίας. Ἄγνοοῦντα ὅτι ὑπάρχει ἀνωτέρα ζώνη, ἀδυνατοῦσι νὰ συλλάβωσι τοιαύτην ἔννοιαν ἐπομένως θεωροῦσιν ἑαυτὰ ὡς τὰ ἐντελέστατα ὄντα ἐν τῷ σύμπαντι. Ἐντεῦθεν οἱ τόσοι ἐν ταῖς κοινωνίαις σοφισταί, ἀλαζόνες καὶ δοκησίσοφοι. Ἐντεῦθεν καὶ οἱ «ἐπιστήμονες» οἱ πολιτευταὶ καὶ οἱ χρηματισταὶ οἱ ὡς μόνον πρακτικὸν κρίνοντες ἐκεῖνο ὅπερ ἐννοοῦσι καὶ ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε τὸ μόνον φαντασιῶδες καὶ ψευδές.

Ἄλλὰ μὴ νομίση τις ὅτι ἡ ἀδράνεια συμβιβάζεται μετὰ τῆς εἰς τὰ ἔνδον προσοχῆς. Τοῦναντίον δράσις καὶ συγκέντρωσις εἶνε οἱ ἔροι ὑφ' οὓς ἡ ἐσωτάτη Ἔστιά ζωογονεῖται καὶ φωτίζει. Δράσις καὶ ἐγρήγορσις εἶνε αἱ δύο μέθοδοι δι' ὧν φυγαδεύονται τὰ ὄντα τῆς κατωτάτης ζώνης. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία συνιστᾷ τὸσφ τὴν προσευχὴν ἣτις πράγματι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ

ἐγρηγόρσις καὶ δράσις. Ἡ σύντονος ἐνασχόλησις καὶ εἰλικρινῆς προσοχὴ περὶ ἀγαθόν τινα σκοπὸν ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ προσευχὴν, καὶ τὴν μόνην προσευχὴν ἣτις αὐθωρεῖ εἰσακούεται. Ὀλίγοι εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγρηγόρσεως. Οἱ κράτιστοι τῶν ἀνθρώπων πολλάκις ἐκινδύνευσαν νὰ πλανηθῶσιν ἐξ ὑπαγορεύσεων τῆς κατωτάτης ζώνης. Δὲν εἶνε τοῦ τυχόντος νὰ παραμέριση εὐκόλως αὐτὰς εἰσδύων κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ζώνην τῶν ἀγγέλων. Ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἐπιμελὴς χρῆσις τῆς κρίσεως εἶνε ἀλάνθαστος μέθοδος. Ὡς νύξιν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τοῦτο ὅπερ γνωρίζω καὶ ἐκ πείρας. Αἱ ἔξωθεν ὑπαγορεύσεις συνοδεύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ὑποτιμήσεως τῆς ἀξίας τῆς γυναικός. Τὸ θῆλυ μέρος τῆς φύσεως εἶνε τὸ εὐγενέστερον τὸ δὲ ἄρρεν εἶνε τὸ ἰσχυρότερον. Ἡ ὑποτίμησις τῆς γυναικὸς ἰσοδυναμεῖ πρὸς παρακώλυσιν τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ καὶ πρὸς λατρείαν τῆς Βίας. Φόρος ἀναγνωρίσεως ὑπεροχῆς ὀφείλεται ἐκ μέρους τοῦ ἄρρενος εἰς τὸ θῆλυ λόγῳ εὐγενείας καὶ γλυκύ-

τητος, ὅπως λόγῳ κρίσεως ὀφείλεται φόρος ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τοῦ θήλεος εἰς τὸ ἄρρεν. Ἡ λήθη τῆς ἐσωτάτης πηγῆς ἐξ ἧς πηγάζει πᾶν ὅ,τι ἢ ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει ἄριστον καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν ταύτην καὶ συνεπιφέρει κατὰ συνέπειαν τὴν ὑποτίμησιν τοῦ θήλεος ἥτοι τῆς γυναικός. Τοῦτο λοιπὸν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώρισμα τῆς προελεύσεως τῶν ἡμετέρων ἐντυπώσεων. Ἐτερον γνώρισμα εἶνε ἡ ὑποτίμησις τῆς ἕξεως τοῦ λέγειν ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν ἀλήθειαν, ὡς οὔσης σημείου μετρίας διανοίας. Ἡ φιλαλήθεια συνειθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς οὐσίας στρέφει αὐτὸν πρὸς τὰ ἔνδον, ἐνῶ τὸ ψεύδασθαι εἶνε φόρος θαυμασμοῦ καὶ λατρείας τῶν εἰδώλων. Ἐτερον γνώρισμα εἶνε ἡ πρὸς ἀδράνειαν ἔφεσις διότι, ὡς εἶπον ἤδη, οὐδὲν φυγαδεύει τὰ εἰδῶλα τόσον ὅσον ἡ δράσις. Διὰ τῶν εἰσηγήσεων τούτων, βαθμηδὸν γίνεται γενικὴ εἰσβολὴ καὶ οὐχὶ σπανίως ἡ ἔνδον Ἀκρόπολις ἀλίσκεται καὶ πίπτει. Περὶ τῆς πτώσεως θ' ἀσχοληθῶμεν κατωτέρω εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον.